

Programme Pan

Latin Кириллица Ελληνικά

About Programme

Developed by the Swiss design studio Maximage, Programme is an innovative typeface which is based both on calligraphy and computer programming. The typeface was developed with the help of scripting technology.

The project started from the rather raw idea that a font's DNA is entirely contained in the calligraphic letters "o" and "n." From these two glyphs, it was thought that a computer program could build the full Latin alphabet, since a typeface is actually made out of a limited set of shapes that are repeated in all of its characters. The typeface was eventually optimized for both text and display uses. In some cases, the imperfections of the program have not been retouched to preserve the type's original essence. This is why Programme exists in a rougher style as well as in a more refined one.

The first version of Programme was featured in JRP Ringier' 2009 book *Typeface as Program*. The book provides an overview of a series of projects related to programming and type design, which took place at the École cantonale d'art de Lausanne (ECAL).

For its second release in 2022, Programme has been expanded with the addition of two weights: Thin and Black, broadening the range of its capabilities.

→ Release in 2022

Designed by Maximage Société Suisse

Maximage Société Suisse is a loose structure of designers revolving around Julien Tavelli and David Keshavjee who met studying at the École cantonale d'art de Lausanne (ECAL). Established in 2008, in Switzerland, the studio is now located between London and Geneva. Active in the fields of corporate, type, and editorial design, the studio's work is often connected with an innovative and sensitive attitude toward technology and technique. Since 2008, Maximage Société Suisse has been holding typography and graphic design workshops at ECAL. The celebrated book, *Typeface as Program*, which was published by ECAL in 2009, is an account of their work process and the result of an experimental typography project accomplished during their studies. They are also involved in the research project Workflow developed at ECAL for which a database of color profiles was generated. The studio was awarded at the Swiss Federal Design Awards in 2011 for their remarkable work.

www.maximage.biz

Programme Pan Regular
255 pt

Pro

Programme Pan Thin/Italic
112 pt

Aa Aa

Programme Pan Light/Italic
112 pt

Aa Aa

Programme Pan Regular/Italic
112 pt

Aa Aa

Programme Pan Bold/Italic
112 pt

Aa Aa

Programme Pan Black/Italic
112 pt

Aa Aa

Programme Pan Regular
255 pt

Pan

Programme Pan Family
10 Styles

Programme Pan Thin
Programme Pan Thin Italic
Programme Pan Light
Programme Pan Light Italic
Programme Pan Regular
Programme Pan Italic
Programme Pan Bold
Programme Pan Bold Italic
Programme Pan Black
Programme Pan Black Italic

Language Support

Afrikaans, Albanian, Asu, Azerbaijani, Bashkir, Basque, Belarusian, Bemba, Bena, Bosnian, Breton, Bulgarian, Burialat, Catalan, Chechen, Chiga, Colognian, Cornish, Croatian, Czech, Danish, Dutch, Embu, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Filipino, Finnish, French, Friulian, Galician, Ganda, German, Greek, Gusii, Hungarian, Icelandic, Inari Sami, Indonesian, Irish, Italian, Jola-Fonyi, Kabuverdianu.

Kalaallisut, Kalenjin, Kamba, Kazakh, Kikuyu, Kinyarwanda, Latvian, Lithuanian, Lower Sorbian, Luo, Luxembourgish, Luyia, Macedonian, Machame, Makhuwa-Meetto, Makonde, Malagasy, Maltese, Manx, Mari, Meru, Mongolian, Morisyen, North Ndebele, Northern Sami, Norwegian Bokmål, Norwegian Nynorsk, Nyankole, Oromo, Ossetic, Polish, Portuguese, Quechua, Romanian, Romansh, Rombo, Rundi.

Russian, Rwa, Samburu, Sango, Sangu, Scottish Gaelic, Sena, Serbian, Shambala, Shona, Slovak, Slovenian, Soga, Somali, Spanish, Swahili, Swedish, Swiss German, Taita, Tajik, Tatar, Teso, Turkish, Uighur, Ukrainian, Upper Sorbian, Uzbek, Volapük, Vunjo, Walser, Welsh, Western Frisian, Zulu

Uppercase Cyrillic

АБВГДЕЁЖЗИЙКЛМНОПРСТУ
ФХЦЧШЩЬЫЬЭЮЯЈЉЊЋЏ

Lowercase Cyrillic

абвгдеёжзийклмнопрсту
фхцчшщъыъэюяјљњћџ

Bulgarian [ss03]

ДЖКЛФВგჟვიუნთცშъю

Б

ბიძიშ

Serbian [ss04]/[ss05]

ЖЃГЧИКИГӨӨИИҮҮÄÄЕЕЙЙЗÖҮҮЧ

Serbian [ss05]

ҘИӘӘӨӨӨСЕИЇНФЗÇКИХЧЖЖК

Additional Uppercase Cyrillic

ЖЃГЧИКИГӨӨИИүүääееийзöүүч

Additional Lowercase Cyrillic

ҘИӘӘӨӨӨСЕИЇНФЗÇКИХЧЖЖК

Uppercase Greek

ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ

ΑΈΗΪΪΟΎΪΩ

Lowercase Greek

αβγδεζηικλμνξοπρστυφχψω

άέήϊΪ ιόύϋΰώ

Language Support

Afrikaans, Albanian, Asu, Azerbaijani,
Bashkir, Basque, Belarusian, Bemba,
Bena, Bosnian, Breton, Bulgarian, Buriat,
Catalan, Chechen, Chiga, Colognian,
Cornish, Croatian, Czech, Danish,
Dutch, Embu, English, Esperanto,
Estonian, Faroese, Filipino, Finnish,
French, Friulian, Galician, Ganda,
German, Greek, Gusii, Hungarian,
Icelandic, Inari Sami, Indonesian, Irish,
Italian, Jola-Fonyi, Kabuverdianu,
Kalaallisut, Kalenjin, Kamba, Kazakh,
Kikuyu, Kinyarwanda, Latvian,
Lithuanian, Lower Sorbian, Luo,

Luxembourgish, Luyia, Macedonian,
Machame, Makhuwa-Meetto, Makonde,
Malagasy, Maltese, Manx, Mari, Meru,
Mongolian, Morisyen, North Ndebele,
Northern Sami, Norwegian Bokmål,
Norwegian Nynorsk, Nyankole, Oromo,
Ossetic, Polish, Portuguese, Quechua,
Romanian, Romansh, Rombo, Rundi,
Russian, Rwa, Samburu, Sango, Sangu,
Scottish Gaelic, Sena, Serbian,
Shambala, Shona, Slovak, Slovenian,
Soga, Somali, Spanish, Swahili,
Swedish, Swiss German, Taita, Tajik,
Tatar, Teso, Turkish, Uighur, Ukrainian,

Upper Sorbian, Uzbek, Volapük, Vunjo,
Walser, Welsh, Western Frisian, Zulu

1/2 Fractions [frac]

With this feature, any numbers separated by a slash will automatically turn into a fraction. To fit in fraction configuration, numerals have been designed smaller and their weights have been adjusted to suit the typeface.

1/2 1/3 2/3 1/4
3/4 3/8 5/8 7/8
½ ⅓ ⅔ ¼
¾ ⅓ ⅕ Ⅷ
1^a Ordinals [ordn]

This feature replaces any letter following a numeral with its matching superior letters. French language uses the ordinal indicators such as 'er' for 1er premier, while Spanish, Portuguese and Italian require the feminine and masculine ordinals 'a,' 'o' for 1º, 1ª. Ordinals are designed to match the weight of the typeface.

2a 2o 1er
2^a 2° 1er
0° Slashed Zero [zero]

Originally created to avoid the confusion between the '0' and the 'O', this feature substitutes all zeros in a selected text by a slashed form of the zero.

0 o
ø ø
H₂ Numerators [numr]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates. The numerators are the same glyphs that are used to create fractions, their vertical position remains within the capital letters height. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
H₂ Denominators [dnom]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates and low position glyphs. The denominators are the same glyphs that are used to create fractions, their vertical position remains within the base line. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
x² Superscript/Superiors [sups]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates which are set slightly above the height of the capital letters. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
H₂ Subscript/Inferiors [subs]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates which are set slightly below the baseline. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]
H0123456789-=
Habcdefgijklmno
Hpqrstuvwxyz.,()[]

Programme Pan Thin
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Thin
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle,

Programme Pan Thin
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-

Programme Pan Thin
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tran-

quil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my life-long friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was nev-

Programme Pan Thin
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Thin
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доход-

Programme Pan Thin
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «ги-

Programme Pan Thin
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парики. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансийной ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем

вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в банию» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!—банная субкультура вываливается на телевидение страны в виде четырех выпивающих философов, завернувшихся в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бани—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проплывать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радиостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Programme Pan Thin
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Programme Pan Thin
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το

Programme Pan Thin
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το

Programme Pan Thin
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το

Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας του θρηνεί πάνω από το άμυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ιδίου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολό". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοταλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία λα καθεστώς της 4ης Αγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσιο αναζητώντας το μουσικό του στήγμα. Όπως ο ποιητής, συγκλο-

Programme Pan Thin Italic
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Thin Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle,

Programme Pan Thin Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-

Programme Pan Thin Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil

sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the revelry left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the

Programme Pan Thin Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Thin Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доход-

Programme Pan Thin Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бани уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «ги-

Programme Pan Thin Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бани уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с эспланадой ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро

отомрут. Зачем вообще бани, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «попал в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!—банные субкультура вываливаются на телевизоры страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы взлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάγι του

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάγι του

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάγι του

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Οπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάγι του

1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλο εργατική αναταραχή και σε μία απεριγίκη συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άμυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσιεύει με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε έχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσιο αναζητώντας το μουσικό του στήγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύνα-

Programme Pan Light
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Light
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle,

Programme Pan Light
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like

Programme Pan Light
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil

sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the

Programme Pan Light
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Light
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный

Programme Pan Light
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «ги-

Programme Pan Light
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парики. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансивной ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем

вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смыывание грязи!—банная субкультура вываливается на телезрители страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорят!»—возмущалась в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Programme Pan Light
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Programme Pan Light
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέ-

Programme Pan Light
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωρί του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημόσιων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθέ-

Programme Pan Light
6 pt

νας μας». Το Μάιο του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφεται νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνος που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσιεύει με τον τίτλο "Μοιρολόγι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίμα το οποίο και αποτελείς εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο

Programme Pan Light Italic
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Light Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle,

Programme Pan Light Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like

Programme Pan Light Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil

sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the

Programme Pan Light Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Light Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол»)

Programme Pan Light Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бани уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «ги-

Programme Pan Light Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бани уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансийной ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем

вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в банию» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!—банная субкультура вываливается на телевидение страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бани—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проплывать в поджю... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγο-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγο-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόσυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωρί του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημόσιων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάιο του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άφυκο κορμί του γιού της τραβήγεται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του «Ριζοσπάστη», αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο «Ριζοσπάστη» συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος «Επιτάφιος», που ο «Ριζοσπάστης» δημοσιεύει με τον τίτλο «Μοιρολόι». Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτελείς εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία της αποδήμης του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο

Programme Pan Regular
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Regular
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big

Programme Pan Regular
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-

Programme Pan Regular
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil

sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the

Programme Pan Regular
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Regular
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доход-

Programme Pan Regular
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «ги-

Programme Pan Regular
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансийной ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем

вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пшел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телекраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста

Programme Pan Regular
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Programme Pan Regular
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέ-

Programme Pan Regular
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέ-

Programme Pan Regular
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωρίο του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεριγιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόδι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτελεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώ-

Programme Pan Italic
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big

Programme Pan Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-

Programme Pan Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil

sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the

Programme Pan Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доход-

Programme Pan Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майолико-вым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена»

Programme Pan Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отом-

рут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «попал в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телекраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангарда.

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέ-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν διπλά του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κό-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν διπλά του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κό-

σμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεριγιάκη συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρώι φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολό". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Οσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι

Programme Pan Medium
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Medium
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big

Programme Pan Medium
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-

Programme Pan Medium
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through

the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my life-long friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was nev-

Programme Pan Medium
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Medium
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доход-

Programme Pan Medium
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «ги-

Programme Pan Medium
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансийной ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем

вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пшел в банию» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телекраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέ-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέ-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωρίο του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεριγιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άφυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόδι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτελείς εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώ-

Programme Pan Bold
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Bold
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the

Programme Pan Bold
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like

Programme Pan Bold
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through

the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was nev-

Programme Pan Bold
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Bold
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом

Programme Pan Bold
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же по-

Programme Pan Bold
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансий ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отом-

рут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «попал в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телевизоры страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы взлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Programme Pan Bold
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Programme Pan Bold
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά

Programme Pan Bold
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόυντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωρίο του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημόσιων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθέ-

νας μας». Το Μάιο του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Πάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίμα το οποίο και αποτελείς εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδότικου, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποι-

Programme Pan Bold
6 pt

Programme Pan Bold Italic
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Bold Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like

Programme Pan Bold Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like

Programme Pan Bold Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream.

Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step re-reading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old

Programme Pan Bold Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Bold Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом)

Programme Pan Bold Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майолико-вым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же по-

Programme Pan Bold Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансий ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отом-

рут. Зачем вообще бани, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «попал в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!—банная субкультура вываливается на телевизоры страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проплещутся в лоджию... «Не в театре,—говорят!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει ο ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει ο ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωρίο του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθέ-

νας μας». Το Μάιο του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβήγεται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στη περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του «Ριζοσπάστη», αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γάινης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο «Ριζοσπάστη» συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος «Επιτάφιος», που ο «Ριζοσπάστης» δημοσιεύει με τον τίτλο «Μοιρολόι». Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίμα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπλαίσια και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με όλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποι-

νας μας». Το Μάιο του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβήγεται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στη περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του «Ριζοσπάστη», αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γάινης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο «Ριζοσπάστη» συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος «Επιτάφιος», που ο «Ριζοσπάστης» δημοσιεύει με τον τίτλο «Μοιρολόι». Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίμα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπλαίσια και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με όλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποι-

Programme Pan Black
60 pt

The car was a boxy late model Ford

Programme Pan Black
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the lis-

Programme Pan Black
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school.

"You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself col-

Programme Pan Black
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up

through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was nev-

Programme Pan Black
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Black
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом)

Programme Pan Black
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майолико-вым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бани уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена»

Programme Pan Black
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майолико-вым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бани уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансий ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отом-

рут. Зачем вообще бани, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «попал в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смыывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телевизоры страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—примкое. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках промчествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Programme Pan Black
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Programme Pan Black
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορού-

Programme Pan Black
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κό-

Programme Pan Black
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο του οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με όλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος

The car was a boxy late model Ford

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up

through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was nev-

Programme Pan Black Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Programme Pan Black Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом)

Programme Pan Black Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майолико-вым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена»

Programme Pan Black Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бани бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансней ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отом-

рут. Зачем вообще бани, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисты и опрятны, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «попал в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бани выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телевизоры страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках промаршировать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бани герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бани с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у аван-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορού-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόουντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κό-

σμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεριγιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρώι φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ιδιού του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του που ιμάτωσε "Έπιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος